

Què se suposa que he de fer?

Abans de la quarantena, la meua família mai va estar unida, i en compte d'una família, semblàvem cinc estranys, els quals ens asséiem al voltant d'una taula a les nou de la nit i ens quedàvem en silenci fins que un de nosaltres era prou valent per a alçar-se de la taula i els altres el seguïem.

Però la quarantena ha mogut alguna cosa en nosaltres, com si a poc a poc començàrem a sentir i poder palpar l'amor cap als altres, que abans teníem amagats davant una façana de fortalesa i insensibilitat. En poques paraules, ens hem convertit en més afectuosos, més sensibles, en definitiva, més humans.

15 de març de 2020

"Espanya ha sigut posada en quarantena a causa d'un virus molt contagiós, vingut de la Xina. Encara que ho acabem de descobrir ací a Espanya, ja fa una temporada que ja està a la Xina, a la regió de Wuhan." (Antena 3)

Benvolgut diari,

Hui ha sigut el primer dia de quarantena i no sé si seré capaç d'aguantar. Abans era capaç d'aguantar els meus pares perquè eren 30 minuts els que passava amb ells, però ara estem les 24 hores junts. Però com soc nova en això d'escriure-li a un diari, a una persona que potser mai llegirà això, faré una breu introducció de com era la meua vida abans d'aquesta quarantena i aniré escrivint a poc a poc.

El meu pare és fiscal i sempre treballa al costat de la policia, i la meua mare és periodista política i ella s'encarrega de destapar casos polítics, és a dir, corrupció, frau i malversacions. En definitiva, han de ser molt objectius i racionals, a vegades, fins fregant la fredor, perquè els seus treballs no els afecten i en la seua vida personal. Encara que ells no s'adonen, els seus treballs els afecten cada dia més, i aquesta fredor i racionalitat que necessiten per al treball, també l'usen a casa, ja siga amb els nostres estudis, les nostres preferències o qualsevol cosa que vulguem fer.

Som 3 germans, jo soc la major i això comporta la responsabilitat de donar exemple i cuidar dels meus germans xicotets. Com he dit abans, els meus pares treballen molt, i estan quasi sempre consumits pels seus treballs. Jo mai he sigut una xica fàcil, sempre he tingut un caràcter fort i defense amb duresa les meues opinions, és que a vegades pot ser una virtut, però aquesta també t'allunya de les persones que en algun moment vas voler. Trac bones notes, però mai podré arribar a ser una gran fiscal com ho és el meu pare, ni tampoc la gran periodista que és la meua mare, i encara que mai he volgut ser cap d'aquestes coses, tinc la sensació que mai arribaré a satisfer els meus pares.

27 de març de 2020

"Segons ha assenyalat Fernando Simón, director del Centre de Coordinació d'Emergències Sanitàries del Ministeri de Sanitat, en la qual el nostre país arribe al pic de casos de coronavirus, que ja acumula 64.059 casos, 4.858 morts i 9.357 curats. Això suposa 7.800

més contagiats, 769 morts i, aquest és la dada més positiva de la jornada, 2.342 curats més en tan sols 24 hores.” (Antena 3)

Benvolgut diari,

Han passat quasi dues setmanes des que començarem la quarantena i no veig la llum al final d'aquest túnel. Cada dia sent que és més llarg que l'anterior, més angoixant i estressant. Estic atabalada amb les classes en línia, ens manen més deures dels que jo puc fer, no entenc el que ens expliquen en classe i no tinc temps d'assimilar tota la informació que hem de saber per a passar de curs. Totes les notícies estan plenes de notícies horribles, de les morts de centenars de persones i de l'hospitalització de milers. I jo pense, per a mi són persones sense nom, sense importància però per a les seues famílies? Com s'han de sentir? Aquesta pandèmia els ha llevat la vida a un els essers estimats, i això em fa molt de mal.

Amb els meus pares, res ha canviat, tot segueix igual de tibant i fred. Els pares dels pocs amics que tinc els animen, els ajuden a superar aquesta crisi que va més enllà de la restricció de mobilitat. Però els meus no em desanimen, però tampoc em donen suport. Cada vegada que entren a la meua habitació no em jutgen ni em ridiculitzen, però tampoc veig amor i afecte, només veig els seus ulls clars mirant-me, com si miraren a una víctima d'aquesta situació, d'aquesta crisi sanitària.

Els meus germans estan més alterats, i no els culpe, sempre intente jugar amb ells i entretindre'ls mentre els meus pares estan en reunions, però el meu estat d'ànim és pèssim i ells els senten, i acaben ajudant-me a mi. No em desagrada, però sempre em quede amb una sensació agredolça, perquè se suposa que soc jo la que he d'ajudar-los i animar-los en els seus moments difícils, però m'encapritxe cada vegada més amb la seua dolçor.

04 d'abril de 2020

“Espanya, se situa com el segon país del món amb major nombre de contagis per coronavirus amb un total de 124.736 casos, dels quals 11.744 han mort i més de 30.500 s'han curat. El virus ha infectat ja a més d'un milió de persones a tot el món, la majoria als Estats Units, que compta amb més de 277.000 casos diagnosticats. Pedro Sánchez ha confirmat en compareixença que demanarà al Congrés prorrogar l'Estat d'alarma 15 dies més, per la qual cosa les mesures de confinament es mantindran fins al pròxim 26 d'abril.” (Antena 3)

Benvolgut diari,

Cada dia la situació empitjora, hi ha més casos i més morts, més famílies i persones tristes, la situació està tant mal que les funeràries ja no donen més de si, no poden més i això em devasta i m'entristeix. Jo encara he sigut afortunada perquè cap familiar ha mort o ha sigut hospitalitzat, però en la meua ment sempre apareixen famílies devastades per alguna cosa que ningú s'esperava.

Però amb els meus pares la situació va a millor, i aquest matí ells han fet la compra i han comprat croissants, el meu desdèjuni favorit. I encara que sembla una cosa normal, per a la nostra família, és una mostra d'amor que mai havia rebut i que mai m'esperaria d'ells. No és per a tirar coets, però aquest dissabte comença d'una altra forma. Al llarg del dia no han

hagut canvis entre la nostra relació, però tinc una sensació dins de mi dient-me que això canviarà, però tinc por, perquè no sé si anirà a millor o simplement la cosa empitjorarà.

Els meus amics ja no se'n recorden de mi, i sabeu perquè ho sé? No cal ser molt llest, l'Instagram està ple de fotos de tots ells en xarrades online que jo no sabia que existien, amb aplicacions que no sabia que existien. No hauria de fer-me mal perquè estic acostumada, però és com reobrir una ferida que ha sigut reoberta moltes vegades i al cap del temps es crea una cicatriu. Em sent culpable per ser capaç de perdre a tanta gent en la meua vida, no entenc que faig, veritablement serà la meua culpa? O són els altres que mai em van veure com a algú en qui confiar?

10 d'abril de 2020

"Nou descens en la xifra de morts i contagis diaris per coronavirus a Espanya. Els morts ascendeixen a 15.843, la qual cosa suposa 605 persones més. És un número molt important però suposa 78 morts menys que el dia anterior. És la xifra més baixa de morts des del 24 de març." (Antena 3)

Benvolgut diari,

Hui ha sigut un dia bo, i cada dia hi ha més amor entre els meus pares i jo. És a dir, supose que sempre m'han volgut, però aquests últims dies ho han demostrat. Estic eufòrica, no deuria perquè aquesta situació pot canviar, però igualment, ho estic. Hem estat parlant, però no dels estudis, sinó de com em sent, m'han estat preguntant perquè saben com d'estressada que estic, m'han preguntat pels meus amics i els he explicat com em sent i m'han dit que si necessite ajuda, sempre puc comptar amb ells. No sé què ha canviat, la setmana passada van comprar els croissants, però durant la setmana no va haver-hi res diferent. A veure, no vull pensar malament, però tinc por que això acabe i continuem amb la situació freda d'abans, però no puc evitar-ho, ells no tenen ni idea del que he passat, perquè mai hem parlat, però jo vull, ara em veig capaç de fer-ho. Desitge amb tot el meu cor que això vaja a millor, perquè veritablement els necessite.

Anit un dels meus amics, Denis, em va escriure, per què ja no quedava amb ells? Què m'havia passat? I vaig dubtar a explicar-li la veritat, com em sentia, vaig tardar una estona a ser prou forta per a respondre-li. Ell sempre ha sigut un amic fidel i era amb l'únic que em continue escrivint des de l'inici d'aquesta quarantena. Li vaig contestar, li vaig explicar com de mal em sentia, el culpable i traïda que m'he sentit i les ganes de no tornar a parlar amb ningú. Però ell em va escoltar i em va entendre, de fet, vam fer cridada online i vaig plorar, vaig riure i vaig somriure de veritat, alguna cosa que feia setmanes que no havia experimentat. Estic feliç.

20 d'abril de 2020

"El ministeri de Sanitat ha donat el balanç del número de morts i de contagiats per coronavirus de hui 20 d'abril a Espanya. Espanya registra 200.210 contagis, 4.266 en les últimes 24 hores, i 20.852 morts per Covid-19, amb un augment de 399 morts. La xifra més baixa des que va començar el confinament el 15 de març." (Antena 3)

Benvolgut diari,

Aquestes últimes setmanes han sigut estressants, per l'exigència de l'institut i el munt de deures que hem estat tenint. Els exàmens s'acumulen i els professors sembla que no saben que necessitem descansar.

Encara que he estat estressada amb l'institut, la relació amb els meus pares va millorant, i només ahir em vaig assabentar que feia més de dos mesos que estaven preparant un viatge per als cinc a París, però per culpa de la pandèmia no hem pogut anar. Però el que em va encantar va ser que, París és la meua ciutat favorita. Ja l'he visitada 3 vegades, i cada vegada que vaig m'enamora més de la ciutat. Bé, estic cada dia més contenta i feliç amb ells, sent com a poc a poc ens anem acostant més els uns als altres, fins i tot entre ells es veuen més mostres d'amor. Encara que m'encanta això, i encara que no ho deuria de dir, m'encanta la quarantena, no perquè es tracta d'un virus i està matant a molta gent, sinó perquè veritablement, m'està donant l'oportunitat de redescobrir els meus pares i poder voler-los més del que jo els volia, finalment, poder ser una família unida.

També estic feliç perquè he estat parlant més amb Denis, i em sent més pròxima a ell, però encara que no m'agradaria, perquè al final, ell podria ser un d'ells, dels que em van trair. Però el meu instint em diu que ell és diferent, m'encanta parlar amb ell, ajudar-lo quan ho necessita i sentir-me volguda quan ell m'ajuda a mi. No sé com sentir-me, però és una mescla entre alegria absoluta i por de ser traïda, no per Denis, sinó per tot el meu voltant.

29 d'abril de 2020

"Ja coneixem les últimes dades del coronavirus a Espanya hui dimecres 29 d'abril anunciats pel ministeri de Sanitat. El número d'infectats per coronavirus ja supera els 212.917 i ja són més de 24.275 morts pel virus, 325 morts en les últimes 24 hores. A més ja hi ha més de 108.947 curats pel coronavirus, 6.399 més en les últimes hores, una de les xifres més altes de curats des que va començar la pandèmia a Espanya." (Antena 3)

Benvolgut diari,

Ahir vaig veure en la tele que a partir del 4 de maig començarà la desescalada, i m'encanta perquè podré visitar els meus avis i potser, viatjaré a París, no el dia 4, però crec que a partir del dia 11, encara que pot ser que els meus pares hagen de tornar treballar i no vull tornar a perdre'ls.

Quant a Denis, hem estat parlant i explicant-nos coses més privades, i li he explicat com m'he sentit quan els meus amics em van excloure i com m'he estat sentint amb ell, el feliç que em feia i com de volguda em sent quan parle amb ell. Però en aqueix moment m'ha dit que tot era una farsa, que només volia saber com em sentia per la tafaneria i que tots els altres li van donar la idea, i com ell era el més pròxim, van decidir fer-ho. Que a ell mai li he importat, que jo soc una altra xica acaronada sense sentit de la realitat que en veritat, ho tinc tot i que sempre em queixe que no tinc res, en definitiva, que ho han fet pel xafardeig i la tafaneria, per a fer-me mal. Però el que ells no saben és que jo podré tindre totes les coses que jo vulga, però l'única cosa que jo vull és que algú em vulga i em valore, a més de tindre pares que m'abracen i que em diguen que tot anirà bé, que no em preocupe, encara que el meu voltant s'estiga enfonsant. Però tal com vaig, no crec que tinga uns amics que em donen suport, encara que quant als meus pares, no perd l'esperança, però la por constant de perdre'ls sempre és ací.

1 de juny de 2020

"El Ministeri de Sanitat informa de l'evolució de les dades del coronavirus hui dilluns 1 de juny. Segons les últimes xifres oferides per les autoritats han notificat 35 nous morts en l'última setmana però, cap en les últimes 24 hores. Així el nombre total de morts per la pandèmia es manté, com ahir diumenge 31 de maig, en 27.127, segons les dades oferides per Sanitat." (Antena 3)

Benvolgut diari,

És que fa més d'un mes que no escric res, però no ha sigut el meu millor mes. He estat recuperant-me de l'incident de Denis i encara que fa mal, és una cosa que se n'anirà amb el temps. Mentre no he escrit, la relació amb els meus pares no podria anar millor. Saps per què? Perquè van descobrir el que em van fer i tot seguit van parlar amb el meu tutor i la directora de l'institut. Encara que ells no han tingut cap càstig, jo he sigut la que m'he canviat d'institut, a uns 20 minuts caminant de la meua casa. Els meus pares van estar en tot moment donant-me suport i m'he sentit desbordada amb l'afecte rebut. Quan vaig començar a escriure en aquest diari, vaig dir que no sé si aguantaria, però estava totalment equivocada, no solament he sobreviscut, sinó que he rebut molt d'afecte a canvi.

Una altra bona notícia és que en 25 dies estarem en un avió viatjant a París, perquè s'alcen les restriccions per a viatjar i al final sí que podrem viatjar a París i estarem allí dues setmanes. Gaudirem del menjar francès, dels monuments, de la història que té i de les grans avingudes i botigues. Estic molt feliç.

Encara que això no m'afecte a mi, em molesta una mica com estem dibuixats els joves en aquesta pandèmia. Som els dolents i irresponsables, encara que no els lleve la veritat, perquè en diversos casos, això és veritat. Però no sempre és així, hi ha joves que han respectat les mesures, òbviament continuen quedant per a veure els seus amics, però ho fan de manera responsable. Sembla que necessitaven a algú a qui tirar la culpa sobre la incidència de la Covid-19, i això ens ha tocat a nosaltres. Si us soc sincera, a mi m'agradaria saber quantes reunions familiars han sigut il·legals, la majoria organitzades per adults; Per què això no ix en la televisió? Per què només aquelles festes il·legals d'alguns joves?

26 de juny de 2020

"El Ministeri de Sanitat ha donat a conèixer aquest divendres 26 de juny, les dades de morts, contagiats i dels rebrots de coronavirus de les últimes 24 hores a Espanya. S'han registrat huit nous morts per coronavirus en les últimes 24 hores, mentre que en l'última setmana han sigut 11, els mateixos que ahir." (Antena 3)

Benvolgut diari,

Hui és una cosa ràpida i no tornaré a escriure fins que torne del viatge a París. Hui és el dia que porte desitjant des de fa setmanes, pujar a un avió i perdre'm pels carrers de París. *Bon voyage et au revoir!!*

10 de juliol de 2020

"Important repunt en els casos i rebrots a Espanya. Segons l'últim informe del Ministeri de Sanitat, en la última jornada s'han notificat 333 nous positius de Covid-19, 81 d'ells a Catalunya i 68 a Aragó i dos morts en les últimes hores." (Antena 3)

Benvolgut diari,

Com vaig prometre, hui torne a escriure perquè ja hem tornat del meravellós viatge a París. I ha sigut meravellós, no sols París, ella sempre és meravellosa. Sinó que l'ambient familiar ha sigut excepcional, jo no podria haver demanat més. Finalment, ens volem i volem estar junts. No tinc paraules per a descriure el viatge, solament ha sigut meravellós i tant de bo poguera repetir-lo.

Sent que a poc a poc tot es va solucionant, i crec que no escriuré tan sovint, encara que sempre conservaré aquest diari, però no el necessitaré, i això és una bona notícia, perquè significa que puc explicar-li-ho a algú, que és encara millor que explicar-li-ho a l'univers o a algú que mai coneixeré.

12 d'agost de 2020

"Espanya ha tornat a registrar un repunt en el número de contagiats durant les últimes 24 hores, sumant ja més de 16.000 nous positius en una setmana. Una dada preocupant si es compara amb els 9.600 contagis que es van registrar en tot el mes de juny."(Antena 3)

Benvolgut diari,

No puc queixar-me, tot està perfecte a casa i cada dia estic més recuperada amb això de Denis. Però hui només necessite reflexionar, no relatar com m'ha anat el temps sense escriure.

Òbviament no tot ha sigut bo, encara em fa mal el sofriment pel qual han hagut de passar moltes persones. Jo he sigut afortunada, ja que cap membre de la meua família ha patit de Covid, i molt menys ha mort. Però també sent impotència pels mitjans de comunicació sensacionalistes, perquè estic d'acord que han hagut festes il·legals, sinó no existirien aquestes notícies, però nosaltres, els joves, no som els responsables d'això. Ens han ficat a tots dins d'un sac, on ens diuen irresponsables i egoistes per no respectar els altres, saltant-nos les mesures de seguretat. Veritablement és la nostra culpa? Per què només ens culpen a nosaltres?

També em fa mal tots els casos de racisme, encara que, sí que ho sé, hauria d'haver-ho escrit fa temps, però necessitava el meu temps. Em fa mal el sofriment pel qual passa en totes aquestes persones, com des de fa segles les hem maltractades, les hem tractades com a animals, com si no importaren i per a aquelles persones que fan costat a tots aquells que divideixen la societat, i si fora el teu fill/a qui patira el sofriment per ser gai, lesbiana, bisexual o transsexual? Com et sentiries? T'afectaria? Perquè encara que puguen ser forts, tot això cala dins d'ells, els fa sentir vulnerables, a més de la tristesa que això comporta. Per què ens diem la societat avançada, i això comporta estar avançats en tots els àmbits, veritablement som així? O ens amaguem darrere d'unes pantalles que ens donen el valor de d'anomenar-nos "avançats"? O hauríem de fer una retrospectiva sobre el nostre estat com a societat?

7 de setembre de 2020 (presentació)

“Comença la tornada al col·le en gran part del territori espanyol en plena segona ona del coronavirus. Mentre la Comunitat de Madrid es reuneix amb Castella i Lleó i Castella-la Manxa per a tractar l'augment de casos de coronavirus. Uns casos que ha obligat a Madrid a prendre més mesures per a fer front al virus.” (Antena 3)

Benvolgut diari,

Fa quasi dos mesos que no escric, però vull dir-te que hui vaig a la presentació del nou institut i estic nerviosa, perquè com saps la meua experiència amb la gent de la meua edat no és la millor. Els meus pares diuen que : “el passat és història, el futur és un misteri, però el present és un regal, ho diu el seu propi nom”. I això em va fer pensar. Encara que tinga por, faré tot el possible, donaré el millor de mi i faré amics. Però amics que veritablement em valoren. Així que, desitja'm sort.

Encara que la pandèmia no ha acabat, la quarantena fa uns mesos que va acabar, i encara que la idea de ser a la meua casa amb els meus pares m'atterria al principi, no tinc res a recriminar-li-los, per a mi ha sigut un temps de dolor, però també de redescobrir uns sentiments que donava per morts des de fa molt de temps.

Hui, 6 de març de 2021

Gràcies diari, perquè tu m'has ajudat a aguantar aquesta pandèmia, tu has sigut la meua roca fidel. Encara que no torne a escriure't, sempre recordaré els amargs moments d'aquesta quarantena, els moments d'eufòria i alegria. Encara que la gent ha odiat la quarantena, jo no forme part d'aqueixa majoria, perquè m'ha donat una oportunitat de passar pàgina, de reconnectar amb la gent que veritablement em vol i tirar de la meua vida a aquelles que no s'ho mereixia en. No sé què passarà, no sé si serà millor o pitjor, però segur que podré superar-ho.